

ANGELI V NAŠEM ŽIVLJENJU

»Sveti angel, varuh moj« je ena prvih molitev, ki jo spoznajo otroci krščanskih družin. Otroci doživljajo in izražajo svojo vero in zaupanje, da jih po Božji dobroti angel spremlja in varuje na vsakem koraku njihovega življenja. Otroci se z angelom počuti močnejšega. Angeli nikoli ne sodijo in ne kaznujejo. Vedno nas razumejo in varujejo. V tem kontekstu vršijo angelsko službo vsi ljudje, ki jim moremo brezpogojno zaupati, in skrbijo za naš trajni blagor. Zanimivo, da krščanska vzgojna tradicija med angele redko uvršča starše, saj nastopajo ti v drugačni vlogi; do otrok imajo večjo odgovornost. Prepletenost odnosov med otroki in starši je močnejša od angelske vloge. Po definiciji v krščanski vzgoji vršijo vlogo angelov najprej botri, tako krstni kot birmanski. V širšem kontekstu otroci v tej vlogi prepoznajo tudi svoje vzgojitelje in vzgojiteljice, katehete in katehistinje. Pravzaprav so »angeli« vsi, ki nas učijo »živeti, delati in ljubiti.« Z odraščanjem otrok starši izgubimo pregled nad njimi, zato je pomembno, da poskrbimo, da bo otrok imel na izbiro dovolj »angelov«, ki jim bo zaupal. Če staršem uspe otroke tako vzgojiti, da si izbirajo za angele pozitivne osebnosti, so večino svojega vzgojnega poslanstva že opravili. Težav in napetosti kljub temu ne bo manjkalo, toda svoje otroke so posadili na vlak, ki pelje v pravilno smer. Sprotno reševanje težav pa krepi voljo, veselje in ljubezen do življenja. Družinska vzgoja predstavlja korenine, ki jih angeli zalivajo, da se človek razvija v odgovorno odraslo osebo.

Breda Dolenc

POMEN VERSKE VZGOJE V ZGODNJEM OTROŠTVU

Mati Božja, Mati Božja pripravi me za čas, pripravi me za čas, za Gospoda Jezusa, ki mi upanje da ...

To je pesem našega junaka, to je pesem, ki se je ni naučil od naju, to je pesem, ki je privrela iz njegovega srca.

Vendar o Mariji, Bogu, Jezusu je moral naš fant nekje slišati. Vsa ta zgodba se je začela pri nas doma.

Malo pobrskava po internetu in zaslediva, kaj o verski vzgoji otrok pišejo uradni cerkveni dokumenti. Takole je zapisano v Katekizmu Katoliške cerkve:

Starši so prvi otrokovi kateheti, saj je njihovo poslanstvo, da otroke naučijo moliti in odkrivati svoj odnos z Bogom (KKC 2226).

Res je, midva sva tista, ki sva dolžna otroke vzgajati v ljubezni do Boga, sva jih dolžna učiti moliti. Razlika pa je, ali to čutiva kot dolžnost ali kot nekaj, kar z veseljem deliva in posredujeva najinim petim otrokom. Že kot otroka sva oba spoznala katoliško vero, kot odrasla pa sva v njej zorela ob nenehnem spoznavanju Boga in Njegove ljubezni. In to želiva podati tudi najinim otrokom. Bog nas ima rad, nikoli nas ne pusti na cedilu. Midva sva lahko ob otrocih, pa vendar velikokrat pridejo trenutki, ko jih lahko samo še izročiva v Božje in Marijine roke.

Nekdo je zapisal, da namen verske vzgoje ni naučiti otroka na pamet molitvic, ampak spoznanje otroka, da Bog je, da ga Bog ljubi, da je od krsta dalje božji otrok, da v vse to veselo veruje in da se z Bogom rad pogovarja.

Kako v naši družini odkrivamo Boga? Zakaj imamo radi Marijo? Zakaj se večkrat opomnimo, da bodimo raje podobni svetnikom, ne pa nekim strašnim junakom iz risank?

Ob lepoti stvarstva je lepo odkrivati njegovega Stvarnika. Sprehodi v naravo, opazovanje rožic, petje ptičkov ... vse to nam govori o veliki Božji ljubezni in o Njegovi vsemogočnosti. Zjutraj, ko se zbudim, vidim, slišim, hodim ... Tebe ljubim Stvarnik moj, ki si ohranil me nocoj.

Z nekom, ki Te ima rad in ga imaš tudi ti rad, se je lepo pogovarjati. Kako se potem ne bi radi pogovarjali z Bogom, v molitvi in pri sveti maši in ga tudi kaj prosili, koga priporočili.

Marijin oltarček v našem dnevnem prostoru nas spomni, da imamo v nebesih še eno mamico. *Hvala, ker ti, Marija, ljubiš nas, hvala, ker ti, Marija, nosiš nas, hvala, ker ti, Marija, zreš na nas, Marija, mi te prosimo!* (Vstani in steci k Jezusu, CD.)

Otroci se radi pogovarjajo, radi poslušajo zgodbe, tiste iz vsakdana, pa tudi tiste, ki jih preberemo v Svetem pismu. Za dopolnitev k prebranemu večkrat pogledamo skupaj še kakšen DVD, npr. o Mojzesu, o Jožefu sanjaču pa o trmastem Jonu, močnem Samsonu ... Radi imamo tudi svetnike, to si zapojemo tudi v pesmi *Mi se imamo radi* (Svetnike imamo radi ...). Da bi bolje spoznali njihova življenja in se po njih zgledovali ter se jim tudi priporočali, o njih tudi kaj preberemo.

'Ati, mami »žegnane« vode ni več v »kropivčku«!' Blagoslov. Očetje in matere imamo privilegij in hkrati dolžnost blagoslavljanja svoje otroke. Starši smo poklicani, da kličemo božjega blagoslova nad svoje otroke, da jih bo Bog blagoslavljal in varoval. Na poti vsakdana in na poti življenja. Pot z božjo pomočjo in pod Marijinim varstvom bo lažja.

POROKA – ZAKRAMENT, ODLOČITEV

Sedim in premišljam. Poročena sem 30 let. Nekateri imajo za seboj že večjo številko, zato bi verjetno znali kaj več povedati o zakramentu sv. zakona. Kakorkoli že, vsak ima svojo zgodbo, svoje poslanstvo in svoje križe, ki jih nosi na poti življenja. In vendar marsikdo misli, kako je sosed (-a) boljši od mojega moža (žene). To je značilno za nas, kaj ne?

Sklenitev zakona ni kar tako. Mislim, da se tega premalo zavedamo. To je velik dar. Ob sklenitvi zakona ti Najvišji da veliko milosti in veliko blagoslova. Vsak pa se mora po sklenitvi zakonske zveze sam truditi, da ohranja to, kar ti je ob sklenitvi zakona dano. Posledično zakon prinese že rojstvo otrok, in tako lahko govorimo o večji skupnosti – družini. Ni vseeno, kakšen odnos imata zakonca med seboj. Zgledi vlečejo. V vsaki družini je vsak posameznik pomemben. Kot otrok vse pobiraš od staršev. Otroci nikoli ne pozabljajo, vse si zapomnijo in shranijo v nezavedni del.

Kako dobiš partnerja?

»Povohajo se med seboj,« je dejal dr. Gostečnik na predavanjih. Meni se je zdela ta ugotovitev čudna, vendar sem preko njegovega predavanja ugotovila, da je zelo resnična. Partnerja dobiš na podlagi vonja, in ravno tistega, katerega si ti zaslužiš, zato je ravno ta partner pravi zate. Zakaj?

Nezavedne vsebine izbirajo bodočega partnerja v veliko večji meri kot logično razmišljanje. Tako pride do izbire partnerja, s katerim posameznik podoživi občutja in dogajanje iz mladosti in otroštva. To je upanje in nova možnost, da se zakonca dokončno osvobodita starih vzorcev. Tvoje telo hrepeni po odrešitvi notranjih travm in konfliktov. Bolj ko si v otroštvu in mladosti ranjen, bolj si želiš rešitve, tako ti partner pomaga, da razrešiš notranji konflikt in s tem zrasteš v osebostnem razvoju. Pri tem je potrebna želja, pripravljenost partnerju pomagati, ga poslušati in mu stati ob strani.

Božja milost nam je lahko v veliko pomoč, če si to le želimo in za to prosimo. Jezus pravi: «Kjer sta dva v molitvi združena v eni želji, sem jaz med njima.» Tako nam Božja razsežnost samo pomaga pri skupnem življenju, nas krepi in daje novih moči. O tem sem trdno prepričana, saj sem imela velik zgled v svoji stari mami. Preko molitve, zakramentov in obiska sv. maš je zgledno nosila svoj križ zakonskega življenja. Vem, da bi ji bilo brez vere izredno težko. Sedaj se pokojni mami iz srca zahvaljujem, želim, da je v večnosti srečna, saj je večkrat govorila tale verz: »Brez moškega telesa ne pridemo v nebesa.«

Dr. Gloria Polo Ortiz pravi v knjigi o svojem videnju, ko je bila v komi: »*Videla sem tudi zakon svojih staršev. Ko je oče materi nataknil na prst prstan in ju je duhovnik razglasil za moža in ženo, je izročil **GOSPOD** mojemu očetu **pastirsko palico**, zgoraj upognjeno palico, polno svetlobe; **to je bila milost, ki jo GOSPOD daje možu.***«

V Svetem pismu Jezus pravi: «*Žene, bodite pokorne svojemu možu. **Mož pa naj ljubi svojo ženo kot samega sebe.***«

Branka Grošelj

ORATORIJ Z OTROKI IN ANIMATORJI

Najbrž nisem samo jaz med tistimi, ki so se letos veselili konca šolskega leta. Nisem se veselila samo zaradi počitnic, ampak tudi zaradi tedna, s katerim so se začele. Tudi letos je v naši župniji potekal teden oratorija. Teden, ki je namenjen otrokom in Bogu.

Letošnja tema oratorija je bila Ostržek. Vsak dan so se otroci srečali z likom in z zgodbo, s pomočjo katere smo jim na katehezah približali različne svetopisemske zgodbe in nauke. Spoznali smo, da vsak dela napake in da se moramo na teh napakah učiti, ne smemo pustiti, da nam drugi vsiljujejo ideje in misli, ampak da morajo razmišljati tudi s svojo glavo. Na dan se izvajata dve različni delavnici, s katerima se naučimo novih spretnosti in preizkušamo svojo ustvarjalnost. Ker pa je igra najpomembnejša, imamo vsak dan ob koncu dneva veliko igro. Najbolj priljubljene so seveda vodne igre z gasilci, imamo pa še športne igre, štafete in igro z različnimi otočki. En dan oratorija pa je namenjen izletu. Otroci se na oratoriju učijo sprejemanja, poslušanja, potrpežljivosti in drugih različnih vrednot, ki jim bodo prišle prav v življenju; hkrati pa se tudi zabavajo. Razdeljeni so po skupinah različnih starosti, katere vodijo animatorji. Za veselje, energijo, pomoč in varnost otrok je letos skrbelo 40 animatorjev.

Zame je animator nekdo, ki z veseljem žrtvuje nekaj svojega prostega časa in energije za to, da ga nameni komu drugemu in mu s tem polepša dan. Zame sta ves trud in utrujenost poplačana, ko vidim, da otroci radi pridejo na oratorij, se družijo s prijatelji, spoznajo nove, se naučijo novih spretnosti, spoznavajo Boga in pri tem uživajo.

V zahvalo za naše sodelovanje in trdo delo gremo animatorji ob koncu počitnic na morje. Tam plavamo, se zabavamo, spoznavamo, predvsem pa se povežemo, kar se pozna v našem timske delu in posledično tudi na oratoriju.

Nekatere sem vprašala, kaj jim pomeni biti animator in kako se jim je zdelo na oratoriju.

– Če si animator pomeni, da si na prvem mestu pripravljen teden preživeti z otroki, hkrati pa ga preživiš s svojimi prijatelji. (L. E.)

– Pomeni, da skrbiš za otroke, s katerimi preživiš teden. Po drugi strani jih pa tudi česa naučiš in si jim za zgled, da se lahko tudi sami učijo od tebe. (M. T.)

– Če si animator, moraš biti odgovoren zase in za otroke. Otrokom z oratorijem pokažemo igro, ustvarjalnost in pa tudi vero. Oratorij ima tudi nekaj verouka in tukaj otrokom nauke predstavimo na njim razumljiv način. (S. G.)

– Letos se mi je zdel program res super izpeljan. Imeli smo pridne otroke, kar posledično pomeni, da je bilo ozračje sproščeno in veselo. Veseli me, da lahko prenašam dobre stvari na otroke in iz tega veliko odnesem tudi za svoje vsakodnevno življenje. Vsem staršem priporočam, da drugo leto svoje otroke prijavijo na oratorij, ker bodo otroci uživali, se česa naučili in od vsega veliko odnesli. (U. O.)

Biti animator ni tako preprosto, kot mogoče deluje. Vendar če si z veseljem pripravljen teden preživeti z otroki, žrtvovati svoj čas, se nasmejati, mogoče narisati kakšno risbico, se ti noben dan ne zdi pretežak. Ves trud pa je poplačan, ko opaziš, da delaš nekaj dobrega.

Alma Jesenko

ENO KRAVO OD ŠTIRIH

Sina je obiskal prijatelj Ronald, fant iz Ugande, kjer je sin kot mlad zdravnik sodeloval v trimesečni odpravi. Ronald je bil prevajalec, mladim tujcem pa je poskušal pomagati tudi pri njihovi prilagoditvi novim razmeram.

No, ta mladenič je letos zaključil šolanje in postal učitelj. Pripovedoval je, kako je kupoval zemljo, kjer bo zgradil šolo. Denar je zbiral na vseh možnih koncih in nazadnje je prodal eno od svojih štirih krav, torej četrtno svojega imetja, da je lahko opravil nakup. V šoli vidi možnost za svoje brate in sestre, da si odprejo vrata v boljši svet.

Poslušala sem ga in občudovala njegovo veliko navdušenje. Pred sabo ima nalogo, možnost, da izboljša življenje svoji vasi, in za to je pripravljen dati in narediti veliko.

Ko sem dobila nalogo, da nekaj napišem o misijonskem delovanju, se nisem mogla znebiti misli na Rolanda. Ponosen temnopolt fant se zaveda, da je njegova domovina manj razvita kot naši kraji, a hkrati tudi vidi, kako in kje lahko on pomaga. Nerazvitost je lahko tudi velika priložnost.

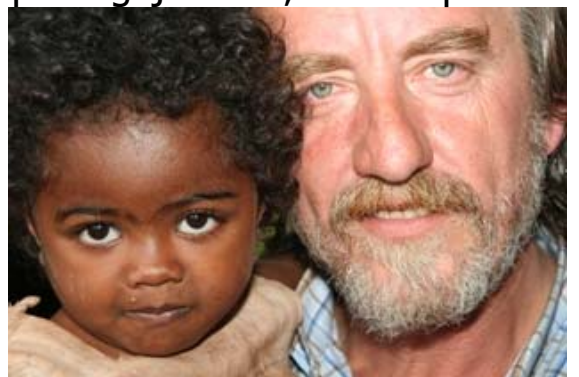
Misijonar je nosilec Boga ljudem. Vedno nekako ob besedi »misijonar« vidimo belega človeka, ki deli hrano sestradanim in napol golim afriškim otrokom. Naš rojak, Peter Opeka, nam vedno znova razlaga, da je vse ljudi, ne glede na njihovo premoženje, potrebno sprejemati tako, da ohranimo njihovo dostojanstvo. Seveda ti ljudje potrebujejo hrano, vodo, oblačila in obleko, a še bolj kot to potrebujejo možnost, da lahko sami poskrbijo za svoje družine.

Kaj nas Jezus uči v Svetem pismu? Kakšen naj bi bil misijonar? Razdeli vse, kar imaš, in pojdi za menoj, ljubi svojega brata kakor samega sebe, odpuščaj vedno znova, bodi usmiljen kot Samarijan – pomagaj vsem, ki so pomoči potrebni, ne glede na njihovo vero, raso ...

Najprej pa, če hočem nositi Boga soljudem, potem moram resnično imeti rad vse ljudi, saj veste, Bog je ljubezen.

Indijski jezuit Anthony de Mello pravi takole:
»Večina ljudi je žal dovolj pobožnih, da sovražijo, toda ne dovolj, da bi ljubili.«

Ko bom dovolj pobožna, da bom ljubila, potem bom misijonarka, potem bom lahko z veseljem dala »eno kravo« od svojega, potem bom znala nesebično sprejemati ljudi v vseh njihovih različnostih.

Hermina Cankar

Izdala Župnija Žiri, Jobstova cesta 34, 4226 Žiri. Odgovarja: Igor Jereb, župnik.
Župnijski telefon: ☎ 041 703 578, mobilni duhovni pomočnik: Jakob Kralj: 031 850 443
✉ zupnija.ziri@rkc.si, <http://zupnija-ziri.si>, TRR: 07000-0000846221

Duhovnik je na voljo po vsaki sveti maši.

Naklada: 750 izvodov

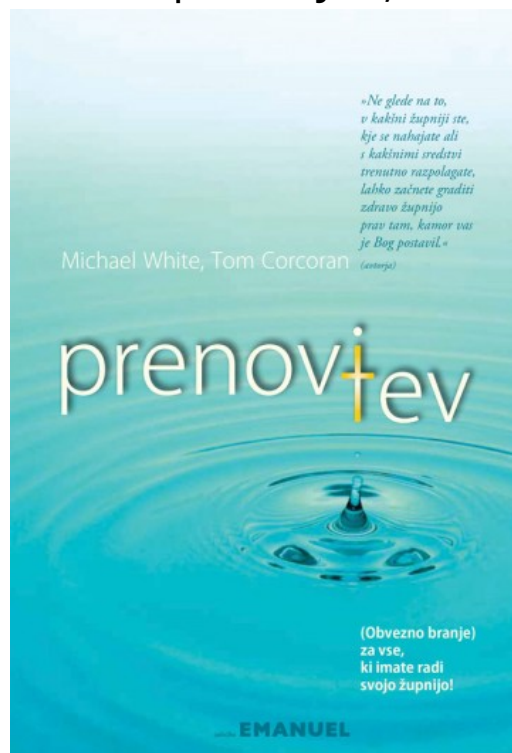
OBVEZNO BRANJE ZA VSE, KI IMATE RADI SVOJO ŽUPNIJO

Drugim, še posebej če niso naši zaupni prijatelji, neradi govorimo o svojih neuspehih in padcih. Župnik Michael White in njegov laični sodelavec Tom Corcoran pa v knjigi *Prenovitev* (Založba Emanuel, 2015) odkrito opisujeta številne stranpoti in neuspehe, ki sta jih doživela za krmilom napol mrtve župnije v Baltimoru na vzhodu ZDA. Ugotovitev, da skoraj vsi nedeljniki (96 %) prihajajo v tamkajšnjo župnijsko cerkev zato, ker tam nimajo težav s parkiranjem, ni bila ravno spodbudna. Otroci so neradi hodili k verouku, mladina ni več prestopila cerkvenega praga, prostori so bili zanemarjeni in umazani, okolica zaraščena, mežnarji naveličani in neprijazni, dohodki minimalni, ljudje pa opravljivi in nepovezani.

Polna teoretičnega znanja in mladostnega zagona sta se lotila dela. Veliko truda sta vložila v verouk in prireditve za otroke, organizirala sta plese, smučanje in filmske večere za mlade, v cerkvi sta poskrbela za odlično glasbo, župljane sta vodila na avtobusne izlete in jim po mašah ponudila kavo. Pet let so ob postnih petkih prirejali »družinam prijazne petke«. Veliko prostovoljcev je sodelovalo pri pripravi brezplačne večerje in varstva za otroke, da so se lahko starši udeležili križevega pota, maše, razvedrila po večerji, nagovora ... Udeležba je bila sijajna, vendar se vera ni bistveno okrepila, onadva pa sta bila čedalje bolj izčrpana. Čim več sta nudila župljanom, tem več so oni zahtevali od njiju. Ko so se začeli pritoževati nad brezplačno hrano, sta spoznala, da sta v slepi ulici potrošništva.

Morala sta začeti od začetka. Tokrat sta ves trud usmerila v pripravo nedeljske maše. Kristjan naj jo doživi kot srečanje z vstalim Jezusom, da se bo njegova vera okrepila in zaznamovala njegovo življenje. Tako bodo drugi iz njegovih dejanj želeli spoznati Jezusa. Njuna skrb ni več veljala dogodkom, ki jih lahko organizira vsako društvo, ampak vzgoji sodelavcev, ki bodo most do oddaljenih in izgubljenih – kar je osnovno poslanstvo Cerkve. Na ta način sta v nekaj letih prekvasila župnijo, tako da cerkev ob nedeljah pri vseh mašah poka po šivih.

Ob prebiranju knjige *Prenovitev* sem se začela spraševati, ali lahko kaj od tega, kar je delovalo v tej mladi velemestni ameriški župniji, deluje tudi v Žireh in v drugih slovenskih krajih. Knjiga me je pritegnila, ker je napisana iskreno na podlagi dobrih in slabih izkušenj. V njej ni visoke teorije. Avtorja nikomur ne svetujeta, naj ju posnema, vendar nam s svojimi spoznanji sprašujeta vest in pomagata iskati poti za našo župnijo. Nekaj spodbud sta predstavila tudi na spletni strani rebuiltparish.com.

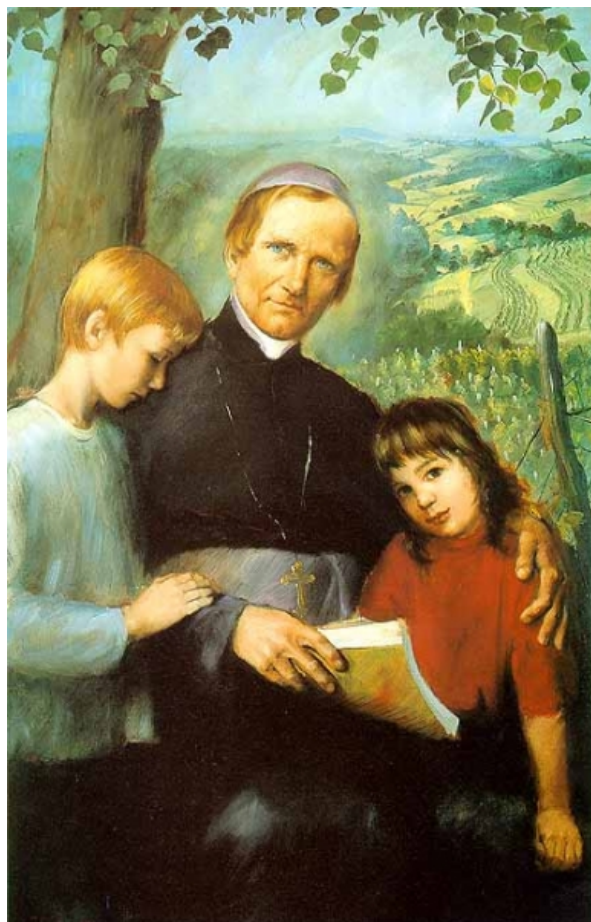

SVETA VERA BODI VAM LUČ!

Anton Martin Slomšek, naš prvi blaženi, je bil in je še zmeraj velik mož. Mož, ki mu ni bilo vseeno za Slovenijo, materin jezik, ki je gojil veliko ljubezen do zemlje in kmetijstva ter bil pomemben sooblikovalec tistega časa. Slomšek je prizadevanja za duhovno, moralno, versko, kulturno in narodnostno prenovo škofije jasno opredelil z reko »Sveta vera bodi vam luč, materin jezik pa ključ do zveličavne omike«.

Slomškovo delo in življenje se umeščata v pomemben zgodovinski trenutek. Trud je usmerjal v krepitev narodne istovetnosti in kulturnega napredka. Iz zgodovinskih dogodkov je hitro in prodorno izluščil pomembne odločitve za prihodnost.

Na versko in duhovno zavest Slovencev je skušal vplivati s pridiganjem in z uveljavljanjem nedeljskih šol. V času, ko je bil šolski nadzornik za šole v lavantinski škofiji, je hotel izpeljati idejo, da bi Slovenci dobili svojo založbo, ki bi izdajala dobre in poceni slovenske knjige, a so oblasti to preprečile. Uspelo pa mu je izdati prvi zbornik kratkih zapisov in misli pod naslovom Drobtinice. Slomšek je bil velik kulturni delavec. Zavedal se je, da napredek raste s pomočjo pisane besede in zato je tudi sam veliko pisal. Njegova dela obsegajo od študentskih pesmi in

kratkih pripovedi, mnogih, kasneje ponarodelih pesmi, do pridig, številnih člankov v Drobtinicah in v različnih časopisih, vzgojnih knjig, kot npr. Blaže in Nežica v nedeljski šoli, vse od opisov velikih slovenskih osebnosti do življenjepisov svetnikov ... Njegovo ustvarjalno pot je zaznamoval velik opus, saj je že v času njegovega življenja skupaj s ponatisi izšlo kar 50 tiskanih del.

Škof Slomšek si je močno prizadeval za duhovno in študijsko oblikovanje duhovnikov. Organiziral in vodil je duhovne vaje ter uvedel pastoralne konference. Z ljudskimi misijoni je pri vernikih poglobljajal vero in jih povezoval na ravni župnij.

Kot škof si je za enega največjih ciljev zadal preselitev sedeža lavantinske škofije iz Št. Andraža na avstrijskem Koroškem v Maribor. To mu je leta 1859 tudi uspelo in tako je vključil v svojo škofijo okrog 200.000 Slovencev, ki so poprej pripadali graški škofiji in bi se bili sicer narodnostno utopili v nemškem vplivu. S tem se mu je uresničil eden od njegovih velikih življenjskih ciljev "naj pastir (škof) biva med svojimi ovci (verniki)."

Mene najbolj nagovarja s svojim neomajnim zaupanjem v Božji načrt. Nikoli ni bila v ospredju njegova slava in pomembnost, ampak je živel skladno s svojim škofovskim geslom: "Vse v večjo Božjo slavo in zveličanje duš."

Blaženi Anton Martin Slomšek, prosi za nas!

Andreja Žakelj

PREJEMANJE ZAKRAMENTOV MED SVETO MAŠO

Drugi vatikanski koncil nam je glede liturgičnega življenja omogočil marsikatero spremembo pri prejetju zakramentov.

Ustavimo se najprej pri prvem zakramentu – pri krstu. Starejši lahko v krstni knjigi, ki je bila pisana pred drugo svetovno vojno, ugotovite, da ste bili krščeni isti dan, kot ste se rodili ali pa naslednji dan po rojstvu. Zakaj? Otroka je bilo treba zaradi nevarnosti smrti čim prej preroditi v božjega otroka. Otroci so se takrat rojevali doma. S tem je bilo pokazano, kako so znali takrat dajati prvemu zakramentu velik pomen.

Zaradi okoliščin in napredka v medicini so se pojavljale porodničnice. Umrljivost novorojencev je bila manjša. Že pred drugim vatikanskim koncilom so krščevali v prvem mesecu po rojstvu. Tudi v tistem času je krst potekal brez prisotnosti matere. Mati je z botro prišla v cerkev štirideseti dan po rojstvu k »vpeljevanju«. Tako smo temu rekli na Dolenjskem. Sam sem bil ministrant in sem bil velikokrat prisoten pri tem dogodku.

Smernice drugega vatikanskega koncila pa so stremele za tem, da bi bili pri podelitvi zakramenta svetega krsta prisotni tudi starši. Te smernice so se po svetu in v Sloveniji začele hitro izvajati. Navodila drugega vatikanskega koncila so prav tako priporočala podelitev tega zakramenta med sveto mašo. Na tak način naj bi bilo prisotno župnijsko občestvo pri sprejemu novih članov v njegovo sredo. V nekaterih župnijah se je to kmalu uveljavilo, v drugih je bilo potrebno več potrpežljivosti. V nekaterih pa se to ni uveljavilo do današnjega dne. Za to je pa več vzrokov. Morda župnik ni bil zainteresiran, največkrat pa je bil ali je problem pri starših in botrih, ki imajo razne izgovore.

Moja izkušnja iz Stare in Nove Oselice je naslednja. Pred mojim prihodom ni bilo krščevanja med mašo. To je bilo deset let po drugem vatikanskem koncilu. V Novi Oselici sem imel takoj vse krste med sveto mašo. V Stari Oselici mi to ni uspelo. Povabil sem jih pa pred krstom k maši v zakristijo in smo po maši krščevali. To se je dogajalo, dokler in en oče rekel: «Župnik, jaz želim, da bi bil moj sin krščen med mašo.» Od takrat naprej je tudi v Stari Oselici krščevanje med mašo.

V Žireh pa se krščeje po maši. To vam je znano. Morda bi bilo zanimivo, da bi bilo krščevanje vpricho župnijskega občestva. O tem bi se bilo po mojem mnenju dobro pogovarjati. Podeljevanje zakramentov med sveto mašo kaže naš odnos do evharistije, ki naj bi bila središče našega verskega življenja. Tukaj bi dal poudarek poleg krsta še na zakrament svetega zakona. Za kristjane naj bi bil pomemben tudi pokop pokojnih s sveto mašo.

Premišljujmo, kakšen je naš odnos do zgoraj omenjenih opravil.

Kralj Jakob, dhp

